

ОТЪ ДНЕСЪ СЪМЪСЪ ТЕБЕ, ДЯКОНЕ!

Чорбаджи Юрданъ не можеше да разбере младитѣ. Чудѣше се, какъ може такива здрави и умни момчета, изучили се въ най-добритѣ тогавашни училища, да се поведатъ по ума на нѣкакви разбойници комити, по цѣлъ день да приказватъ за хайдушки работи, тайно да се учатъ да стрелятъ съ австрийски пищови и да тъкмятъ да събарятъ царството на султана. Той смѣташе, че нѣкаква опасна лудостъ е обхванала всички младежи и че бѣше дългъ на старцитѣ да ги предвардятъ отъ нея. А когато научи, че и синътъ му Каменъ се е повелъ съ бунтовницитѣ, когато разбра, че и чедото му е станало комита, чорбаджи Юрданъ едва не легна боленъ.

Той не повика сина си да го кори, защото знаеше, че бунтовницитѣ отъ глъчка не се плашатъ, ами започна да се вслушва въ шушуканията на младежитѣ и отъ тѣзи шушукания

научи, кой е най-главниятъ комита, кой подучва хората на бунтъ и ги кара да се залавятъ за такова опасно нѣщо. И още сѣщия день чорбаджи Юрданъ отиде въ конака на каймакамина.

Турчинътъ го посрещна лениво, любезно му се усмихна и още по-любезно го запита за какво е дошелъ.

— За комитскитѣ работи дойдохъ да ти кажа, ефендимъ. Научихъ се кой е царътъ на комититѣ.

— Е?

— Единъ дяконъ. Хвърлилъ си расото и тръгналъ да бунтува народа. Него като хванете — другитѣ ще мирясатъ.

— Знамъ, знамъ, чорбаджи! — засмѣ се каймакаминътъ. — Ние търсимъ тоя дяконъ подъ дърво и камъкъ...

И като примигна хитро, запита:

— Да не би да знаешъ, кжде се крие този разбойникъ?

— Охо! Азъ ако зная, нѣма